

fra vort Parti bølge i Salen. Maa jeg bede det ærede Medlem gennemlæse det Fortryk, som snart vil blive omdelt og til Dels er omdelt. Han vil da finde, at det, som er foregaaet, er, at vi her, hvor det gjaldt om Bedømmelsen af Mulighederne for Udførelsen af dette Foretagende, nøgternt have peget paa, at de Mænd, som søge Koncessionen, have udført et Arbejde i Samfundet, som berettiger os til at tro, at de ogsaa ville kunne løse den her foreliggende Opgave og ville sætte en Ære deri. Det er det, der i ren saglig Henseende har været Tale om fra mit Partis Side. Hertil har jeg knyttet en enkelt personlig Bemærkning, idet jeg udtalte min Glæde over, at der her hjemme findes Mænd, som ikke falde i Søvn paa Resultaterne, men, som jeg kaldte det, føle denne evige Higen, der aldrig faar Fred, og derfor maa fremad, maa skabe Foretagender, i hvilke de kunne udnytte deres Førerevner. Hvis det er Lobhudleri, tager jeg Ansvaret derfor, og jeg vil være mine Udtalelser bekendt. Det undrer mig imidlertid ikke, at der her er opstaaet et Modsætningsforhold, som jeg vel tør kalde det, mellem de Betragtninger, som ere komne frem fra anden Side, og det ærede Medlems Betragtning, thi der er den store Forskel paa de Mænd, der her er Tale om, og det ærede Medlem, at Koncessionssøgerne ere Mænd, som have udført Handlinger til Gavn for dem selv og Samfundet, medens det ærede Medlem først og sidst, synes jeg, kun kan kaldes Ordets Mand.

Jeg skal slutte med at udtale, at der ikke, efter hvad jeg har kunnet se, under denne Forhandling er fremkommet egentlig nye Betragtninger, i alt Fald sikkert ikke Betragtninger, der have omstemt det Parti, til hvilket jeg hører. Vi mene nu som før, at noget maa dergøres. Det Forslag, der ligger her paa Tingets Bord, er det første, vi overhovedet se, til Udførelse af et stort Foretagende paa St. Thomas, og allerede af den Grund tør vi ikke tage Ansvaret for at lægge dette Forslag Sten i Vejen, medens vi paa den anden Side ere villige til at forhandle om enhver Vej, der mulig kan føre til en anden og bedre Løsning.

H. Neergaard: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til den sidste ærede Taler. Kun vil jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger dels om Koncessionen som Helhed, dels om dens Detailler. Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler har Ret i, at det for os her gælder om

at lægge Ryg til og være med til at hjælpe de betydelige Foregangsmænd, vi have i vort Land, til at bringe noget ud af de Aktiver, som synes at ligge i dette Foretagende. Dette forekommer mig at være vor fornemste Pligt, smaalig Kritik bør i denne Sag ikke komme til Orde. Men idet vi ere glade over, at Sagen er bragt i Gang, saa at der er Mulighed for at faa disse store Aktiver løftede, skulle vi dog ingenlunde i vor Begejstring tabe vort kolde Hoved og vor klare Omtanke. Det er ikke vanskeligt i denne Koncession at finde Punkter, overfor hvilke man kan anvende Kritik. Der synes mig paa adskillige Steder at optaarne sig Spørgsmaal paa Spørgsmaal, som jeg ikke kan fremdrage her, fordi det ikke hører hjemme under en Førstebehandling. Nogle enkelte vil jeg dog tillade mig at pege paa.

Der forekommer mig at mangle en Bestemmelse om, at Staten bør føre Tilsyn med Arbejderne og give Approbation paa Detailplanerne for disse Arbejder, og ligeledes forekommer det mig at være rigtigst, at Staten approberede de forskellige Afgifter, som Koncessionshaverne ville paalægge. Naturligvis er det her, at, om jeg saa maa sige, det springende Punkt ligger, fordi det er en given Ting, at der, hvis det skal lykkes disse private Mænd at skaffe den store Kapital til Veje, for hvilken der er betydelig Risiko, maa tilbydes denne Kapital Fordele, som vi ikke ere vant til at give ved Koncessioner her i Landet. Det centrale ved denne Koncessions Art og Form er, at Risikoen er saa stor, at Staten maa finde sig i, hvis Foretagendet overhovedet skal bringes til Udførelse ad denne Vej, at give Afkald paa meget, den ellers er vant til at fordrø, og muligvis maa der netop paa dette Punkt gives Afkald. Men hvis det kunde lykkes at opnaa noget her, viide jeg anse det for heldigt. Det synes mig ogsaa, at der er andre Mangler. I Koncessionens § 3 omtales det Areal, som skal uddybes, men det Areal, som er tegnet paa den os leverede Plan, er ingenlunde hele det Areal, der maa uddybes. Det ses af Vanddybden, at det strækker sig meget længere frem i Havnen, og Spørgsmaalet bliver da: Hvem skal uddybe dette, Staten eller Koncessionshaverne? Skal der paa hele det Areal, som maa uddybes, ligesom indenfor det farvelagte Areal, i Henhold til § 3 være Frihed for Koncessionshaverne til at bestemme Skibsfarten? Der kan desuden fremdrages en hel Del Smaating. Saaledes kan der med Hensyn til Fyr-